

Србију чека нових десет тешких година, током којих би могла да уђе у Европску унију, хладно и самоуверено пре два дана изјавио је Борис Тадић. Просрпски председник Србије, како је сам себе недавно дефинисао, није дао подробније објашњење ове тврдње, али његова најава је тачна и крије сурове детаље оног што нас чека у следећој деценији.

Деценија

Ради се, дакле, о новом веома лошем следу догађаја. Шта је било - било је, а оно што ће бити, никако не мирише набоље. Усудићу се да се надовежем на председника и претпоставим шта следи.

Све нас, наравно, највише занима када ћемо коначно изаћи из ове страховите кризе, хоће ли једном тај бољи живот. И ту треба бити потпуно реалан. То се неће десити скорих година, ма какве бајке нам причали Цветковић и Динкић. Као и Николић и Веља Илић. Напротив, треба очекивати да се економске прилике само даље компликују. Србији је намењено трајно место међу државама Трећег света и, у најбољу руку, достићи ћемо стање неког нултог развоја, које ће одржавати тренутни социјални поредак. А он значи исти јаз између мале групе богатих и моћних, с једне стране, и армије ојађених и сиромашних људи, с друге. У средини неће бити ничега.

У земљи у којој су надлежни учинили све да упропасте најјачи стуб домаће економије, а то је у случају Србије, наравно, пољопривреда, шта друго можемо да очекујемо осим тоталну пропаст. Јер ако смо ми данас принуђени да из Немачке увозимо месо и млеко, за две-три године од Кинеза ћемо куповати јабуке и шљиве, а од Американаца кукуруз. Уместо да Русима без царина за скупе паре продајемо пекмез, ајвар и ракију. Али ово је та наша европска визија развоја земље, коју смо спаковали у гепек крагујевачког „пунта“.

Потпуно уништење националног идентитета и поноса нешто је на чему се увелико ради и то ће се тек појачавати. Истовремено, наставиће се деморалисање радника, притисци и масовна незапосленост, а разни исфабриковани и шокантни облици кризе (болести, тероризам, ратови, несташице, глад, нуклеарна претња...) смењиваће се брзином која ће људе само додатно да убија у појам. Такви слуђени, једног дана ћемо у вестима на ТВ-у сазнати да смо примљени у ЕУ. На календару ће можда и да пише 2020, али то више никоме неће бити важно...

Српска трагедија је што нас исти сценарио чека без обзира на то која ће од две доминантне политичке групације (око ДС-а или око СНС-а) бити на власти у следећих десет година. Ту избори не помажу. Потребно је нешто треће.

(Прес)